

KAPITTEL 1

Jeg våkner av en lyd og slår øynene opp.

Det eneste jeg husker før alt hviskes bort, er et kyss. Et ansikt forsvinner før jeg klarer å se det tydelig. Jeg løfter hånda, drar fingrene over leppene. Pefingeren min blir farget svakt rød. Blod.

Et øyeblikk har jeg et stort sug i kroppen, men det slipper tak. Som et ras av jord faller alt sammen og blir begravet.

Ikke bli borte!

Lyden skjærer gjennom trommehinnene og jeg vet at noe er galt.

Jeg vrir hodet, det føles som en jernstang er tredd langs nakkevirvlene og ned i ryggen min. Jeg er hjemme. Ligger i sofaen. Jeg ser stuebordet og kjøkkenkroken. Registerer at det ser ryddig ut. Sollyset er skarpt, men brytes av flekkene på vinduet. Hjernens min er tom og kroppen er kaos.

Det er fasttelefonen som ringer og truer med å sprengte hodet mitt. Jeg griper etter den. Det gjør vondt overalt. Jeg trykker på svarknappen, krøller meg sammen til en ball, men slipper ikke stua av syne.

En lyd unnslipper tunga mi.

– Minja? sier noen i telefonen.

Hvem er det som snakker? En dame. Voksen.

– Er du våken?

Jeg kjenner igjen stemmen. Den er nær. Min egen?

– Hæ?

– MINJA! Det er mamma.

Mamma. Et ord.

– Åh. Hei.

Selvfølgelig. Jeg har en mamma.

– Hva er det, Minja? Har det skjedd noe?

Stemmen hennes er stram, tett på, inni øret mitt. Jeg skifter hånd. Blikket mitt streifer den mørke gangen. Er det noen der? Reiser meg opp. Det klarner. Jeg balanserer, finner støtte. Hjernen min er fortsatt blank.

– Nei da, det går fint. Jeg bare sovna på sofaen.

– Å. Vekket jeg deg? spør mamma og legger til med strenge stemme: – Klokkka er 11. Håper du ikke har sovet bort hele sommeren.

Sommeren? Er det sommer?

Jeg husker ikke ...

Plutselig skjærer noe gjennom kroppen, noe som dytter meg over kanten. Hva har skjedd? Jeg er jo helt lam i hue. Lynraskt samler jeg minnene om i går. Om ukka som har vært. Om ... sommeren?

Faen.

Tomt.

Jeg husker ingenting.

– Jeg kommer jo hjem i dag, sier mamma. Litt spak.

Jeg husker ingenting!

– Fra hvor?

Stille.

– Minja ... hva har skjedd? sier hun.

Jegvetikkevetikkevetikkevetikkevetikke.

Reiser meg. Gulvet kommer i rekordfart mot meg.

– Jeg ringer deg tilbake, rekker jeg å si før nesa mi moses og jeg kjenner smaken av mer blod.

KAPITTEL 2

Jeg krøker meg sammen, legger armene over hodet som for å beskytte meg. Husker ingenting, gårdsdagen er sort som natta. Reiser meg, prøver å stå. Kikker ut av vinduet. Det er en verden der ute. Stovner. Oslo. Ettermiddag? Biler på veien mellom oss og senteret. Folk på gangveiene. Barn i huskene. Vi bor i fjerde etasje, men de der nede virker flere lysår unna.

Vakler mot spillet. Noe i magesekken vokser oppover spiserøret. Skvulper mot ganen.

Det er ikke mange skritt.

Jeg ser mitt eget ansikt i spillet, og jeg trekker inn luft.

– Herregud.

Hva har skjedd? Jeg legger en hånd på kinnet, drar den sakte nedover. Vondt. Et øye er igjenklistra og jeg har et blåmerke som ligner Asia-kartet langs kjeven.

Magen min tåler det ikke og jeg spyr sort gørr utover det lyse tregulvet.

Josef! Jeg husker Josef.

Han kan hjelpe meg. Alltid.

Min aller beste venn.

Jeg tørker hendene, vil ikke ha oppkast på telefonen. Hvor

er mobilen min? Leter rundt, men finner den ikke. River av røret på fasttelefonen. Fingrene mine husker nummeret, selv om hodet ikke gjør det. De skjelver når jeg taster nummeret. Bare svareren.

«Hei kompis. Som et persisk ordtak sier ...»

Jeg slipper telefonen. Glir ned til gulvet.

Sitter stille. Puster. Ryggen mot veggen, knærne mot haka. Pust.

Okei.

Okei.

Okei.

Samler tankene om det jeg kan huske. Jeg heter Minja, og er 16 år. Snart 17, tror jeg. Har jeg hatt bursdag? Skal begynne i 2. på videregående. Er det første skoledag i dag?

Jeg bor her sammen med mamma. Dette er vår leilighet.

Bare oss to.

Hva skjedde i går? Noen må ha slått meg ned. Ansiktet i spillet tyder på det. Ryggen er øm, skulderen vond. Burde jeg gå til legen? Har jeg vært hos legen?

Kikker meg rundt. Hvorfor er jeg så redd?

Jeg lukker øynene.

Pust.

Pust.

Okei.

Det kommer ord, det kommer bilder. Nå husker jeg. At mamma og jeg alltid har bodd her. At mamma heter Kine og jobber på IKEA, i løkkenavdelingen. Hun kaller seg interierdesigner, selv om hun ikke har noen utdanning. Hun